

Ágoston Csilla

Akár a kávéfolt

egy fekete-fehér fotópapíron,
írom az emléket, körülfolyom,
borongóbarnán ragadok rá, rajta
akarva lenni, de sose benne;

ferde verandatetőn szürkeső csorog,
csoszog lefelé a macska, közben
ötven négyzetméternyi sovány
magány álldogál tétlen mögötte,
körbenövi a lugast a sok zöld növény,
kövér és díszes keretbe fogja,

csorba a tükör a fürdőszobában,
nagyapapa-szagú a kabát a fogason,
a polcon asztma-spray
– pedig már lassan tíz éve elment –

tál van az asztalon
– csendélet érett szilvával –,
ovális ástásban végződik
a pöttyös bögre szája,
mellette némi almás-mákos rétes
– szomorédes kompozíció –,

a mindig-kínált, soha-el-nem-fogadott
fekete, rossz kávé gőze orrba csap,
és a mama már majdnem olyan, mint egy madár,
vékony lapockáin képzelt szárnyak susognak,
csak a szeme, az a kék keretű barnaság,
a föld-eltakarta ég-fogyatkozás,
az olyan fáradt és emberi,
mikor mi már hazafelé,
ő meg még utánunk libbenti kezét,
mosolya lepattant tükör,
szőlős-párás ölelés,

s a szeretet ott maradt
egy csésze kihűlt kávéban,
amit nem ittam magamba,
csak az emléket élénkíti
a későn felitatott koffein.